

Hồi 171

Chung lâu thích sát

Khi Tông Chính Lương sai người đến tổng đàn Khương bang làm rầy rà Bàng Nghĩa, Mộ Dung Chiến đang chủ trì ở đó, cũng chính hấn hạ lệnh không được hành động theo cảm tính, thời cơ thích hợp để phản kích chưa chín muồi, vì vậy chúng nhân đành trơ mắt nhìn Bàng Nghĩa bị mang đi.

Ở Tiểu Kiến Khang, Khương bang và Hung Nô bang tổng đàn là những kiến trúc to lớn nhất nằm ở hai đầu đường phố chính, cũng là nơi giam cầm nhiều tù binh nhất, mỗi nơi ước chừng năm trăm người.

Để tránh bị địch nhân tiến hành sưu tra đột xuất, vũ khí vẫn được giấu kín trong hầm bí mật ở dưới mặt đất tổng đàn Khương bang. May mà các nhân vật lãnh tụ như đám Yến Phi, Đồ Phụng Tam đã sớm tính đến mọi diễn biến có thể, quyết định đủ thứ kế hoạch ứng phó, đưa hơn năm chục cao thủ mang cung tên trà trộn vào đám tù nhân, tiềm phục ở những vị trí có thể tấn công các vọng gác chiến lược của địch nhân, nếu có người đến kiểm tra, bọn họ sẽ lánh sang những khu vực khác.

Hô Lô Phương tọa trấn ở tổng đàn Hung Nô bang, chính gã thông tri cho huynh đệ ngoài Tập bên đối ngạn chuẩn bị sẵn sàng phản công.

Bất luận là Mộ Dung Chiến hay Hô Lô Phương đều thân kinh bách chiến, trí dũng song toàn, hiểu rõ rốt cuộc đã tới thời điểm trọng yếu giữa bài ăn tiền, lập tức lệnh cho huynh đệ ở Tiểu Kiến Khang chuẩn bị chiến đấu.

Tông Chính Lương tuy điều đến một ngàn quân, kỳ thực vẫn không đủ thực lực để vào đóng quân ở Tiểu Kiến Khang với hàng trăm tòa nhà giam giữ tù nhân, chỉ có thể bố phòng ở các ngã tư đường phố, tập trung binh lực hai đầu đường phố chính chờ đợi chỉ lệnh từ Chung lâu đưa tới.

Mộ Dung Chiến thấy vậy lập tức quyết định mở cùm chân cho mọi người, sau đó lấy vũ khí từ mật thất ra, theo lộ tuyến đã tính toán sẵn chuyển đi các nơi.

Sau đấy lại kiên nhẫn chờ đợi.

Đồ Phụng Tam đột ngột lướt vào Thuyết Thư quán, Trác Cuồng Sinh, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết và hơn ba chục hảo thủ bị đột biến ở bên ngoài xúc động cảnh giác, người người đều sẵn sàng.

Trác Cuồng Sinh hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hành động thích sát tiến hành sớm hơn dự định, Yến Phi đã đến Chung lâu mai phục, ta không còn thời gian giải thích, phải lập tức tiến công Chung lâu, nếu không Yến Phi và Bàng Nghĩa ắt phải chết”.

Trác Cuồng Sinh tinh thần cực kỳ phấn chấn nói: “Còn chờ gì nữa? Anh em, đến lúc phản công Biên Hoang Tập rồi! Lập tức thay y phục!”.

o0o

Thác Bạt Nghi cười ngựa đứng bên đông ngạn Đình Thủy quan sát tình hình bờ bên kia sông.

Hơn ba ngàn chiến sĩ Biên Hoang chuẩn bị kỹ lưỡng từ rừng cây phóng ra, lập trận theo bờ sông, cờ xí tung bay, sĩ khí ngang trời.

Cơ Biệt đứng bên Thác Bạt Nghi, thương thế chỉ mới thuyền giảm, sắc mặt còn trắng nhợt, cạnh đó là đầu lĩnh Dạ Oa tộc Diêu Mãnh. Phản công tuy xảy ra đột ngột nhưng không người nào có chút lo sợ mà chỉ thấy tình cảm hưng phấn, ngậm đắng nuốt cay vì Biên Hoang Tập quả thật đã quá lâu rồi.

Bên kia sông hơn ba chục chiếc Phá Lãng thuyền của Hoàng Hà bang neo đậu ven bờ, men theo sông hơn hai chục vọng gác, hơn mười lũy đất, lúc thường nếu bọn họ dùng bè gỗ vượt sông sẽ biến thành mục tiêu cho cung tiễn thủ của đối phương.

Khu vực bên cảng là nơi tập trung binh lực địch, nhân số có đến hàng ngàn người, đủ để phòng thủ vững như thành đồng.

Diêu Mãnh hứng chí cười ha hả nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu, Từ Đạo Phúc chẳng những không tham gia phòng thủ, lại còn lệnh thủ hạ lui về giữ Đông môn, chuyện này rất có lợi cho ta”.

Thác Bạt Nghi nhíu mày: “Mấy người Yến Phi đang tính chuyện quỷ quái gì vậy? Tại sao đột nhiên tiến hành phản công sớm hơn thế?”.

Cơ Biệt cười: “Dù bọn họ làm gì thì tín hiệu phản công cũng phát ra rõ ràng rồi, vấn đề là bọn ta nếu giam chân được chủ lực địch thì mới tạo thuận lợi cho huynh đệ trong Tập hành sự”.

Có tiếng rầm rầm, hàng trăm chiếc bè gỗ được la kéo ra từ trong rừng xếp dọc bờ sông. Phụ trách nhiệm vụ này là những tráng nữ Biên Hoang Tập, bọn họ từ tiểu cốc phía tây mang theo lương thực súc vật tấn khai vào rừng khi Biên Hoang Tập thất thủ, năm ngày trước từ phía bắc Biên Hoang Tập vượt sông hội hợp với chủ lực liên quân, khiến cho thực lực liên quân tăng lên nhiều.

Diêu Mãnh hưng phấn nói: “Mau mang bè gỗ đẩy xuống nước để địch nhân có nghĩ đến vỡ óc cũng không ra đấy chỉ là trò nghi binh. Cứ coi chừng đấy!”.

Thác Bạt Nghi chú mắt quan sát lối ra vào Tiểu Kiến Khang, nét cười trên miệng không ngừng lan rộng, nói: “Địch nhân trúng kế rồi!”.

Cơ Biệt và Diêu Mãnh vội nhìn sang, kỵ binh đối phương từ Tiểu Kiến Khang phóng ra bày trận trước bến cảng, hiển nhiên cho rằng bọn họ sắp vượt sông.

o0o

Từ Đạo Phúc thúc ngựa ra ngoài Đông môn, từ xa quan sát tình hình song phương điều động lực lượng ở bến thuyền, thấy liên quân Biên Hoang vận chuyển số lượng lớn bè gỗ tới bờ sông, toàn thân chợt chấn động.

Chu Trụ ở bên cạnh báo cáo: “Yên quân đã phát động trạng thái động viên toàn quân, chiếm cứ Cổ chung lâu, điều binh tới Tiểu Kiến Khang và bến cảng, nhưng không sai người đến báo với phe ta”.

Từ Đạo Phúc trầm giọng: “Phía Dương Toàn Kỳ có động tĩnh gì không?”.

Trương Vĩnh ở phía bên kia nói: “Kinh Châu quân tựa hồ chưa phát giác bên này tình thế khẩn trương, tôi đoán Dương Toàn Kỳ cố ý biểu thị thiện ý với Yên quân, không phái người trinh sát, vì vậy mới hồ đồ chẳng biết ở đây có chuyện gì xảy ra. Phía hạ lưu cũng không thấy bóng dáng Xích Long thuyền của Lương Hồ bang”.

Chu Trụ hỏi: “Nhị soái có cần phái người tiếp xúc với quân Biên Hoang không?”.

Từ Đạo Phúc chậm rãi lắc đầu: “Không có tác dụng gì, Hoang quân đã nắm chắc phần thắng, không cần giao dịch với ta”.

Chu Trụ ngạc nhiên: “Biên Hoang quân không có khả năng đột phá tuyến phòng ngự Dĩnh Hà, chỉ cần ba mươi tám chiếc Phá Lãng thuyền là đủ nghiền nát ý định vượt sông tấn công của bọn họ, chưa kể hữu ngạn còn cả một hệ thống phòng ngự vững chắc”.

Từ Đạo Phúc thở dài: “Bọn họ chỉ là giả bộ hùng hổ công kích thôi, vấn đề thực sự sẽ phát sinh từ đám tù binh ở Tiểu Kiến Khang. Hừ! Thật quá đáng tiếc, nếu Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương chịu thành khẩn hợp tác, ta sẽ giúp bọn họ thoát tai kiếp này. Hiện tại thì đại thế qua mất rồi”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ nghe xong giương mắt nhìn nhau.

Trương Vĩnh hỏi: “Vậy chúng ta phải làm gì?”.

Từ Đạo Phúc không chút do dự: “Rút lui!”.

Trương Vĩnh và Chu Trụ cùng thất thanh: “Rút lui?”.

Từ Đạo Phúc dứt khoát: “Không sai, lập tức lui quân, nếu không muốn rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan”.

Tiếp đó hai mắt sáng rực nói: “Ta dẫn ba ngàn kỵ binh đi trước, các người vận tải lương thảo theo sau, ngoài chiến mã ra không cần súc vật khác, nhất thiết để hành quân nhanh gọn, lại còn phải đề phòng Dương Toàn Kỳ truy kích”.

Hai người đồng thanh lĩnh mệnh.

Từ Đạo Phúc thở dài.

Trước sau rồi cũng không giữ được Biên Hoang Tập. Trong tình huống này gã tình nguyện giúp Hoang nhân một tay để bọn họ giành lại một Biên Hoang Tập hoàn chỉnh, giành lại khối lượng lớn vũ khí vật tư, lương thảo gia súc gã bỏ lại. Trong giai đoạn trước mắt địch nhân của gã sẽ là Lương Hồ bang và Kinh Châu quân chứ không phải Hoang nhân. Trong thâm tâm gã còn thiết tha mong muốn Hoang nhân cứu được Kỷ Thiên Thiên từ trong tay Mộ Dung Thùy, mọi chuyện còn lại đều không quan trọng.

oOo

“Reng”!

Điệp Luyện Hoa ra khỏi vỏ.

Yến Phi cố ý vận công để thân kiếm bật lên thành tiếng, trong không gian xung quanh các bậc thềm đá dẫn lên lầu hốt nhiên âm thanh như sét nổ giữa trời quang xoáy vào màng tai từng kẻ địch.

Dư âm còn chưa tận, Yến Phi cả người lẫn kiếm từ trong hốc đá bật lên, kiếm khí lừng lẹ vô bì bao trùm bảy tám địch nhân đang đi lên.

Thiết Sĩ Tâm đi đầu, lúc ấy vừa đặt chân lên bậc đá thứ ba, Tông Chính Lương chậm hơn nửa bậc, sáu tướng lĩnh còn lại theo sát phía sau hai người, tiếp đó là hơn chục thân binh lưu lại giữ đại môn, ai nấy đều bị âm thanh chấn động uy hiếp, chân tay luống cuống không biết làm gì.

Ở cuối dãy bậc đá còn có hai chiến sĩ cầm giáo canh gác đang ngạc nhiên nhìn đám Thiết Sĩ Tâm ở bên dưới, cũng hoang mang không biết chuyện gì xảy ra.

Cơ hội thích sát ngàn năm một thuở xuất hiện, thành công hay thất bại quyết định chỉ trong một sát na, nếu để địch nhân kịp tỉnh ngộ, Yến Phi ắt hẳn phải chết.

Kiếm quang cực thịnh, Yến Phi tung người lên nhằm Thiết Sĩ Tâm ở hàng đầu công kích mãnh liệt.

Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương xét cho cùng đều là cao thủ, tỉnh ngộ đầu tiên, Thiết Sĩ Tâm không kịp rút bội đao, hoảng hốt đánh ra một quyền, đồng thời chạy lên phía trên.

Tông Chính Lương lướt sang bên nửa bước, bạt đao phản kích.

Số người còn lại rối loạn, nhao nhao muốn rút bội đao bội kiếm, bất quá đều chậm một chút.

Kiếm quang như cuồng phong bạo vũ ập đến, nhất thời không ai hiểu ai là mục tiêu công kích của Yến Phi.

Thiết Sĩ Tâm rên lên một tiếng đau đớn, đầu quyền thu về máu chảy ròng ròng, cầm đầu chảy như diên lên trên. Trường đao của Tông Chính Lương lạc vào khoảng không, đành kinh hãi đuổi theo sau Thiết Sĩ Tâm. Hai tùy tướng bám theo Tông Chính Lương chưa kịp bạt xuất vũ khí đã bị Yến Phi cắt đứt cổ họng ngã lăn xuống dưới, dụng ngã mấy người đang luống cuống chân tay, loạn càng thêm loạn.

Yến Phi đạp chân vào thềm đá, Điệp Luyện Hoa hóa thành một cây cầu vòng lớn chiếu thẳng vào huyết đạo yếu hại giữa lưng Tông Chính Lương, nếu chiêu này không giết được Tông Chính Lương, lại để cho Thiết Sĩ Tâm chuồn vào Chung lâu đại đường, hành động thích sát coi như cáo chung thất bại, Yến Phi chỉ hy sinh vô ích. Thiết Sĩ

Tâm bằng vào tay không ứng phó một kiếm toàn lực của chàng mà không chết, quả thật võ công cao cường ngoài dự liệu.

Tông Chính Lương hồi đao chém ngược trở lại, tuy ở thế bị động nhưng công lực mười phần đầy đủ.

Yến Phi thâm hô hồng bát, biết rằng trong vòng hai chiêu ba thức dừng hòng thu thập đối phương, bèn hạ quyết tâm cùng chết với Tông Chính Lương, không cần biết hấn phản kích ra sao mũi kiếm vẫn trở thẳng vào yết hầu hấn, chớp mắt kiếm khí tăng vọt, kiếm thanh rú lên chấn động không gian, khí thế sẵn sàng cùng chết với địch nhân.

Vào thời điểm quyết định sinh tử, chợt song mục Tông Chính Lương khẽ chuyển động, tránh qua một bên, văng mình xuống dưới nhường đường cho Yến Phi.

Yến Phi cực kỳ vui mừng, kiếm khí thông suốt không bị cản trở hướng thẳng vào Thiết Sĩ Tâm chỉ cách chàng năm bậc đá, lập tức khóa chết sinh lộ của gã.

Lúc này tả thủ Thiết Sĩ Tâm vừa rút được bội kiếm, phía trên hai thủ hạ lao xuống cứu chủ, phía dưới binh sĩ ùn ùn xông lên, tình thế cực kỳ khẩn cấp.

Điệp Luyến Hoa nhằm Thiết Sĩ Tâm xạ tới như điện chớp.

“Choang”!

Một bên toàn lực xuất kích, một bên hoang mang tự vệ, so sánh hai bên lực lượng lập tức biết ngay ai thắng ai thua.

Thiết Sĩ Tâm thụ thương từ trước, lại sử kiếm bằng tay trái, bất quá gã xác thực là bá chủ uy chấn Hoàng Hà, tuy dùng kiếm bằng tay trái nhưng thanh thế cực cao.

Hai kiếm giao kích.

Thiết Sĩ Tâm học ra một ngụm máu tươi, trường kiếm bị Yến Phi đánh bật khỏi tay, liền vung cước đá vào ngực chàng.

Yến Phi ngảm tán thưởng, lắc mình sang trái tránh khỏi hai cây trường mâu, đồng thời cũng tránh khỏi một cước trí mệnh của Thiết Sĩ Tâm, đột nhiên phản thủ một kiếm chém một tùy tướng từ phía sau vừa nhảy xổ đến, tên này cả người lẫn kiếm lẫn nhào vào đám đông địch nhân đang cố chết xông lên.

Điệp Luyến Hoa lần thứ ba công kích Thiết Sĩ Tâm tay không tác sát.

Thiết Sĩ Tâm hết sức kinh hãi lao như điên lên trên gập hai chiến sĩ đang chạy xuống, hai gã vội nhường đường, kiếm khí Diệp Luyến Hoa đã bao trùm toàn thân.

Thiết Sĩ Tâm huy động tàn lực, vươn tay đoạt trường thương của một thủ hạ vừa lướt tới, xoay người đâm thẳng vào Yến Phi.

Yến Phi cất tiếng cười vang, xông đến như chớp, trước khi binh khí đối phương kịp ngăn trở, Điệp Luyện Hoa đã cắm ngập vào ngực Thiết Sĩ Tâm.

Thiết Sĩ Tâm rú lên một tiếng thê thảm chấn động đất trời, ngã lảo lổ xuống thêm đá, lúc này Yến Phi đã xuyên qua giữa hai chiến sĩ, hai gã lần lượt vãi máu ngã lảo lổ xuống.

Tông Chính Lương đứng dưới chân cầu thang gầm lên: "Giết hắn đi!".

Nhìn các chiến sĩ bên mình ai nấy phần nộ không quản tính mệnh ào ào đuổi theo Yến Phi vừa khuất sau chỗ ngoặt phía trên, Tông Chính Lương đứng đó không biết nên sợ hay nên mừng.

Thiết Sĩ Tâm khiến lòng người chán ghét chết rồi, binh quyền Biên Hoang Tập rơi vào tay hắn, chỉ cần giết chết Yến Phi, gắng sức ổn định cục diện Biên Hoang. Nếu giữ vững được Biên Hoang Tập, hợp tác với Nhiếp Thiên Hoàn và Dương Toàn Kỳ, chẳng những hắn không có tội, mà còn có công.

Lâu ngoại hơn trăm chiến sĩ đều nhìn hắn chờ đợi chỉ thị.

Tông Chính Lương quát to: "Theo ta vào giết chết Yến Phi".

Chiến sĩ ào ào tiến vào chung lâu.

Tiếng chân gấp rút từ phía sau vọng đến.

Tông Chính Lương tinh thần không yên quay đầu nhìn lại, một đám hơn bốn chục người mình mặc võ phục Hoàng Hả bang đang xuyên qua quảng trường lao tới như tên bắn.

Tông Chính Lương lúc đầu không để ý, cho rằng đó là người của Thiết Sĩ Tâm. Đến khi đám người nọ chạy tới còn cách mười trượng mới phát giác có điều khác lạ. Lúc này chiến sĩ trấn giữ bên ngoài quá nửa đã tiến vào lầu chuông, mọi người đều chú ý vào bên trong, Chung lâu biến thành không người canh giữ.

Tông Chính Lương kinh hãi kêu: "Có gian tế!".

Trong đám gian tế một người bay vọt lên, chính là Biên Hoang danh sĩ Trác Cuồng Sinh, cười lớn: "Quá muộn rồi!".

Chớp mắt đã đến bên Tông Chính Lương, lưỡng cước liên hoàn đá thẳng vào mặt Tông Chính Lương.

Đồ Phụng Tam dẫn đầu đám cao thủ Hoang nhân vừa tiến vào trong lầu vừa chém giết như cắt rau bở dưa, từ phía sau đột kích địch nhân vẫn ngu ngơ không biết có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Yến Phi vừa lên tới tầng ba Chung lâu.

Diệp Luyện Hoa không chút lưu tình gặp ai giết nấy, căn bản không có người nào chịu nổi ba hiệp của chàng, tuyệt vời nhất là địch nhân không phòng bị, không biết gì về chuyện chủ soái bị giết, khiến Yến Phi hành động dễ hơn nhiều.

Bốn địch nhân trấn giữ tại Chung lâu mau chóng ngã lăn ra, Yến Phi đã khống chế các bậc thềm lên Quan Viễn Đài, địch nhân từ phía sau đuổi theo mới đặt chân lên tầng ba.

Kiểm quang rực rỡ, hai chiến sĩ canh giữ cửa vào Quan Viễn Đài đổ máu quy xuống, Yến Phi không chần chừ nhảy vọt lên Quan Viễn Đài.

Trên Quan Viễn Đài tám địch nhân chính đang ép Bàng Nghĩa quỳ xuống đất.

Khi bọn họ phát giác có chuyện lạ, Yến Phi đã lao vút tới, hai địch nhân đang giữ tay Bàng Nghĩa gặp tai ương trước tiên, còn chưa hiểu chuyện gì đã nhất mệnh ô hô.

Bàng Nghĩa ngơ ngác đứng lên, hốt nhiên xung quanh kiếm quang cực thịnh, địch nhân lần lượt ngã quay ra. Đến khi nhìn kỹ mừng rỡ nói: "Yến Phi!".

Hai tay nhẹ bỗng, thì ra dây thừng trói tay đã được Yến Phi cắt đứt.

Hai địch nhân đuổi theo vừa hiện thân ở cửa, Yến Phi lướt tới như bay đánh cho chúng ngã lộn xuống dưới.

Yến Phi càng đánh càng dũng mãnh, xông cả ra ngoài cửa đánh bật địch nhân đang ào ào tràn lên, tuy rằng trên các bậc thềm đá địch nhân đông đặc, nhưng Yến Phi tới một người chém một người, tới hai người chém một đôi, đích xác khí thế nhất phu đương quan, vạn phụ mạc địch.

Bàng Nghĩa lúc này đã ôm một cây trường mâu đứng đằng sau Yến Phi, nhưng cũng không có cách nào chen tay vào.

Yến Phi vẫn thong dong cười: "Hiệp nghị vẫn còn hiệu lực".

Bàng Nghĩa cảm động nói không nên lời. Đến lúc này mới phát giác Yến Phi nhiều chỗ chảy máu, biết rõ hiện tại tuy uy phong bát diện, nhưng sức người có giới hạn, tình trạng này sợ không còn duy trì lâu hơn được.

Bỗng nhiên bên dưới tiếng hò hét rầm trời, phía sau địch nhân rối loạn, ai nấy xuất hiện thần sắc hoảng hốt.

Bàng Nghĩa lòng đầy hy vọng, thanh âm Đồ Phụng Tam từ xa truyền lên: "Cầm cự thêm chút nữa! Các huynh đệ đến rồi!".

Lúc này Yến Phi như nổ cứng gương hết đà, Kim Đan đại pháp của chàng tuy có thể tuần hoàn không nghỉ liên tục sản sinh chân khí, nhưng vẫn không so được với mức độ tiêu hao quá nhanh, đặc biệt là ở thời khắc không có một phút rảnh rỗi để hồi khí.

Nghe tiếng hô hoán của Đồ Phụng Tam, lập tức tinh thần phấn chấn chém một địch nhân cả người lẫn búa ngã ngửa ra đằng sau, xô ngã thêm hai tên khác.

Yến Phi cảm thấy sức lực đã cạn.

Trước mắt đao quang lại chớp động.

Yến Phi lùi lại, thâm hô mệnh này không giữ được rồi, trường mâu trong tay Bàn Nghĩa lướt qua bên thân chàng đâm trúng ngực địch nhân.

Đồ Phụng Tam rút cuộc cũng xuất hiện, dẫn đầu hơn chục huynh đệ đang đánh tới nơi.

Cuối cùng địch nhân cũng tan vỡ.

Yến Phi phát huy tàn lực cùng Bàn Nghĩa một kiếm một mâu lui lại giữ cửa, ngăn địch nhân chạy vào Quan Viễn Đài.

“Y a”!

Ba tên địch đang tấn công mãnh liệt ngã lăn ra đất, chính do Đồ Phụng Tam và chúng huynh đệ xuất thủ.

Yến Phi và Bàn Nghĩa đồng thời ngã lăn ra đằng sau, sức cùng lực kiệt.

Đồ Phụng Tam lao vào trước tiên kêu lớn: “Thành công rồi!”.

Thuận tay phát xuất một cây hỏa tiễn vọt lên cao năm trượng nổ bực một tiếng, bắn ra một đóa quang hoa đỏ rực.

Yến Phi chợt nhớ ra nói: “Rung chuông báo tin mừng!”.

- o O o -